

Sygnatura akt VI Ka 531/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **20 września 2019** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Dariusz Prażmowski (spr.)

Sędziowie: Małgorzata Peteja-Żak

Piotr Mika

Protokolant Aleksandra Pawłowska

przy udziale Marka Kasieczki Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2019 r.

sprawy skazanego **K. R.** ur. (...) w G.

syna H. i A.

w przedmiocie wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 12 marca 2019 r. sygnatura akt IX K 1802/18

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk i art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż obniża wymierzoną w punkcie 1 karę łączną pozbawienia wolności do 2 (dwóch) lat i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. P. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 27,60 zł (dwadzieścia siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony skazanego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
4. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 12 marca 2019 r., sygn. akt IX K 1802/18 orzekł w przedmiocie wydania wyroku łącznego wobec **K. R.**.

Od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach apelację wniósł obrońca oskarżonego. Zaskarżając powyższy wyrok na korzyść skazanego w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności, zarzucił:

- rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec skazanego kary łącznej 2 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności, która to kara została ukształtowana na zasadzie asperacji i nie uwzględnia w należyтым stopniu okoliczności dotyczących osoby skazanego, a mających wpływ na ograniczenie wysokości przedmiotowej kary łącznej.

Stawiając powyższy zarzut, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec skazanego kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego okazała się zasadna o tyle, że w wyniku jej wywiedzenia Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok co do wysokości kary łącznej pozbawienia wolności.

W apelacji skarżący kwestionował jedynie wysokość wymierzonej skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności. Niekwestionowany przez skarżącego był sposób łączenia kar, w szczególności zaś zastosowanie przepisów rozdziału IX kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 r. W ocenie Sądu Odwoławczego w tej sytuacji nie ma potrzeby szczegółowego odnoszenia się do tej kwestii i wystarczające jest poprzestanie na stwierdzeniu, że Sąd I instancji nie popełnił w tym zakresie błędów.

Oceniając zasadność zarzutów apelacji należy zauważyć, iż mając na uwadze zasady wymiaru kary łącznej z art. 86 § 1 k.k. Sąd I instancji mógł orzec karę łączną pozbawienia wolności w granicach od 2 lat i 6 miesięcy (poprzednio orzeczona kara łączna) do 3 lat i 2 miesięcy (suma kar). Sąd I instancji orzekł karę łączną w wymiarze 2 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności, a więc zbliżoną do górnej granicy w jakiej karę mógł orzec. Jako okoliczności łagodzące Sąd Rejonowy wskazał na pozytywną opinię z zakładu karnego co prowadzi do wniosku iż proces resocjalizacji przebiega we właściwym kierunku. Wskazał także że za zasadą kumulacji przemawiała stosunkowo znaczna odległość pomiędzy czynami, naruszenie różnych dóbr chronionych na szkodę różnych pokrzywdzonych.

W ocenie Sądu Odwoławczego wymierzona skazanemu kara łączna pozbawienia wolności jest jednak zbyt surowa i nie do końca wymierzona wedle reguł na które sam Sąd się powołał.

Kara łączna, jako pewna formuła służąca podsumowaniu dotychczasowej działalności przestępczej skazanego i zracjonalizowaniu kary, jaką winien dalej odbyć, musi też oddziaływać na społeczeństwo kształtując w nim właściwe postawy, w tym poszanowanie dla obowiązującego porządku prawnego. Będąc karą sprawiedliwą nie może być więc karą zbyt łagodną, która mogłaby zostać odebrana jako sposób na uniknięcie negatywnych konsekwencji wynikających z kolejnych skazań. Wyrok łączny wcale nie ma służyć wyłącznie poprawie sytuacji skazanych.

Czynnikiem prognostycznym negatywnie świadczącym o skazanym jest z reguły wielość popełnionych przez niego dotychczas przestępstw. Tego rodzaju okoliczność jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za określeniem surowszego wymiaru kary łącznej od wynikającego z dyrektywy absorpcji czy częściowej kumulacji w wysokości bliskiej minimum (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 września 2001 r., II AKa 154/01, Prok.i Pr. 2002/4/26; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 lipca 2000 r., II AKa 171/00, OSA 2001/2/5).

Z kolei wymierzenie kary łącznej wedle zasady absorpcji, a więc w wysokości najsurowszej z kar podlegających łączeniu, jest rozwiązaniem skrajnym wymagającym spełnienia określonych przesłanek. Stosuje się je wyjątkowo i to jedynie wtedy, gdy przestępstwa wskazują na bliską więź przedmiotową i podmiotową, są jednorodnej i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowiąc jeden zespół zachowań sprawcy, objęty jednym planem działania (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 7 marca 2013 r., II AKa 1/13. LEX nr 1293731). Ma więc kara łączna orzeczona wedle zasady absorpcji zastosowanie, gdy związek podmiotowo-przedmiotowy zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, że upodabnia je do jednego przestępstwa jak w przypadku pomijalnego zbiegu przestępstw lub ciągu przestępstw, gdy nie potrzeba podwyższać progu represji karnej (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 20 września 2012 r., II AKa 168/12, KZS 2012/10/39). Powyżej przytoczone poglądy wskazują, iż brak podstaw do zastosowania pełnej absorpcji w zakresie kar.

Jednakże w niniejszej sprawie czyny co do których łączone były kary pozbawienia wolności nie były również popełnione w znacznej odległości czasowej, bowiem czyny za które orzeczono karę łączną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Gliwicach w sprawie o sygnaturze IX K 597/18 popełnione były w okresie od marca 2015 roku do lipca 2017 r., zatem czyn za który została orzeczona kara wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach w sprawie o sygnaturze IX K 1364/17 nie pozostawał w dużej odległości czasowej, bo popełniony został w okresie od września do grudnia 2016 r. Ponadto nie można przeceniać okoliczności w postaci popełnienia wielu przestępstw jako czynnika prognostycznego w sytuacji łączenia kary łącznej orzeczonej innym wyrokiem łącznym. Przyjmuje się zasadnie, że z reguły popełnienie dwóch lub więcej przestępstw jest czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy pełnej absorpcji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 VII 2000r., II AKa 171/00, OSA 2001, nr 1) lecz trudno uznać to za wyłączny czynnik wskazujący na potrzebę zastosowania zasady kumulacji, w szczególności gdy do kary łącznej „dołączana” jest niejako kara orzeczona za pojedynczy czyn.

Sąd Okręgowy ocenił jak ewidentnie pozytywną i wskazującą na zmianę postawy skazanego opinię o nim z Zakładu Karnego w Z., gdzie wskazano, iż nie był on karany dyscyplinarnie, kilkakrotnie wnioskowano o nagrodę, nadto skazany jest zatrudniony nieodpłatnie, odbywa karę w systemie programowanego oddziaływania.

Te wszystkie okoliczności przemawiały zatem za wymiarem kary łącznej w wysokości niższej niż orzekł Sąd Rejonowy.

Mając na uwadze wszystkie wymienione okoliczności, tj. wielość popełnionych czynów, związek przedmiotowy i podmiotowy pomiędzy czynami skazanego, rozpiętość czasową w jakiej czyny te zostały popełnione, a nadto oceniając sylwetkę skazanego w kontekście jego zachowania w toku odbywania kar pozbawienia wolności, Sąd Odwoławczy uwzględniając częściowo apelację obrońcy skazanego zmniejszył wymiar kary pozbawienia wolności do 2 lat i 9 miesięcy, uznając iż wymierzenie kary z zastosowaniem pełnej absorpcji nie jest możliwe z uwagi na brak okoliczności o charakterze nadzwyczajnym. Sąd odwoławczy uznał, że wymierzona skazanemu kara łączna pozbawienia wolności jest zasadna i mieści się w opisanych wyżej kryteriach wymiaru kary łącznej.

Mając na uwadze wskazaną postawę skazanego, wzorowe zachowanie w warunkach izolacji penitencjarnej oraz związek przedmiotowy i podmiotowy między poszczególnymi zbiegającymi się przestępstwami, w ocenie Sądu Okręgowego wymierzona skazanemu kara łączna pozbawienia wolności w należyty sposób uwzględnia okoliczności dotyczące sylwetki skazanego i procesu jego resocjalizacji, jak też jest wynikiem trafnej analizy kryteriów związku przedmiotowego i podmiotowego pomiędzy dokonanymi przez skazanego przestępstwami.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w wymionionym zakresie, o czym orzeczono w punkcie I wyroku.

W pozostałej części wyrok Sądu Rejonowego należało utrzymać w mocy.

Orzeczono o kosztach obrony z urzędu jak w części dyspozytywnej wyroku, nadto orzeczono o kosztach postępowania, zwalniając skazanego od ponoszenia wydatków postępowania drugo instancyjnego, z uwagi na to, że jest pozbawiony wolności, zatem poniesienie kosztów przez niego byłoby zbyt uciążliwe.